

Αὐτὰ διδάσκουν, Περικλῆ, σ' ἐμάς τὸ σκυλολόγι
 οἱ σήμερον Πυρρωνισταί, οἱ νῆοι φρενολόγοι,
 ἀν δὲ μὲ κάποιον ἀπ' αὐτοῦς καμμιὰ φορά θελήσης
 περὶ ψευδοῦς καὶ ἀληθοῦς μικρὸν νὰ ὀμιλήσης,
 σταυροκοπιέσαι μὲ τὰ θεῶ καὶ ἀπορεῖς εὐλόγως
 ἀν εἶν' ἐκεῖνος ὁ τρελλὸς καὶ σὺ ὁ φρενολόγος.
 Π. Λοιπὸν ἀλήθεια, Φασουλῆ, ἐπέταξες σ' τὸν Κρόνον;
 Φ. Ὡς πρὸς αὐτὸ τὸ πέταγμα κι' ἐγὼ σὲ βεβαίωνω.
 Π. Καὶ τί χαμπάρια ἐφερες;

Φ. Περρουνὸν πολὺ καλὰ.
 Π. Μὰ δὲν μοῦ λές, βρε Φασουλῆ, πῶς πᾶν ἀπόμαλά;
 Φ. Ἐνῶ κι' ἐκεῖ περίεργα ἐπισυμβαίνουν τόσα
 κάθε Κρονίδης φαίνεται πῶς τάχει τετρακόσα,
 καὶ χάρουν, θεῖα χάριτι, πρὸς τὸ παρὸν ὕβριαν
 χωρὶς ν' ἀκούονται παντελῶς εἰς τὴν φρενολογίαν.
 Μαθόντες ὅμως ἀπ' ἐμέ, τὸν ποῦρον Ἀθηναίων,
 πῶς Ἵπουργεῖον θὰ γενῆ Συγκοινωνίας νέον,
 ἠλάλαξαν περιχαρεῖς «ἡ γῆ πυρὶ μυχθίτω,
 εὐοί! εὐὰν τοῦ Θεωδωρῆ καὶ τὸ Κορδόνι ζήτω»,
 κι' ἕνας τοῦ Κρόνου Ἡρακλῆς καὶ πρῶτος νταγαλαρᾶς
 μοῦ ἔδωσε καταπαχιαῖς ἐκ τῆς πολλῆς χαρᾶς,
 διότι τώρα ποῦ κι' ἔδω πρὸς δόξαν τῆς Ἑλλάδος
 θὰ συστήθῃ ἐπίσημος Συγκοινωνίας κλάδος,
 ἰλιπς ὑπάρχει, Περικλῆ, σ' τὴν πάροδο του χρόνου
 πῶς θὰ συγκοινωνήσωμεν καὶ μετ' αὐτοῦ τοῦ Κρόνου.
 Π. Τί ἄλλο;

Φ. Κατεθαύμασα τὴν ἐκλαμπρόν των σφαιραν,
 τοὺς εἶπα δὲ πῶς ἡ Βουλῆ θ' ἀνοίξῃ τὴν Δευτέραν,
 πῶς συμπολιτευόμενοι δὲν ἐφθασαν πολλοὶ
 ἀν καὶ ὁ Θεωδωρῆς των ἐν βίᾳ τοὺς καλῆ,
 καὶ ὅτι Πρόεδρος Βουλῆς θὰ γίνῃ Κουδουνάτος
 ὁ Βαλασαμάκης, ὁ Μπασιάς, ἢ ἄλλος Κορδονάτος.
 Π. Ὡστε ἀλήθεια πῶς πετάς σ' τὰ ὕψη, Φασουλῆ;
 Φ. Ἐγὼν ἐσχάτως, ἀδελφέ, κατήντησα πουλί,
 καὶ τοῖου τοῖου κελαιδῶ καὶ τρώγω καναθοῦρι
 κι' ἀπὸ ὕψηλα περιφρονῶ τὴν ἀσχημὴ σου μούρη.
 Τὸ πρόσωπόν μου, Περικλῆ, διάφορον τὸ δείχνω,
 ἄλλος ἐξ ἄλλου γίνομαι καὶ ὅτι θέλω ρίγνο,
 τραπέζια, πιάνα, σίδερα, τοῦ μούστου τὰ βαρέλια,
 καὶ οἱ τρελλοὶ κι' οἱ φρόνιμοι ξεραίνονται σ' τὰ γέλοια.

Π. Ἐσὸ ἔμπορεῖς, βρε Φασουλῆ, νὰ ρίξεις κι' Ἵπουργεῖον;
 Φ. Μεγάλᾳ ἐκατόρθωσε ὡς τώρα ἡ μαγεία.
 Π. Μὰ δὲν ἔμπορᾶ, μωρέ, κι' ἐγὼ νὰ κάμω κάτι τί;
 Φ. Φθάνει νὰ θέλῃς μοναχὰ, κανεῖς δὲν σὲ κρατεῖ.

Π. Γιὰ πῆς μου...
 Φ. Πρὸς τὰ Πνεύματα τὴν προσοχὴν σου τρέψαι
 καὶ μὲ τὰ θεῶ τὰ μάτια σου τὸν ἀραλὸ σου βλέψαι,
 κι' ἀν κατορθώσεις νὰ γενῆς καὶ σὺ ὀμφαλοσκόπος
 ἔμπορεῖς νὰ κάμῃς θαύματα ταγέως καὶ ἀκόπως,
 κι' ἀπαλλαγθεῖς ἀπὸ τῆς γῆς τὸς πόνους καὶ τὰ βάρη
 νὰ ὑψωθῆς στὸν Σείριο, στὸν Κρόνον καὶ σ' τὸν Ἄρη.
 Π. Ἄλλ' ὅμως τόρα εἰμπορεῖς ἰμπρός μου νὰ πετάξῃς;
 Φ. Ἄκους ἐκεῖ ἀν εἰμπορᾶ, ἀλλὰ νὰ μὴν τρομάξῃς.
 Π. Ἄ! μὰ!

Φ. Ἰδοῦ!.. ἐπέταξα... πηγαίνω πρὸς τὸν ἥλιον
 ἀλλὰ φυλάξου, Περικλῆ, κι' εἶμαι πτηνὸν εὐκοίλιον.
 Π. Ὡ θαῦμα ὑπερφυσικόν!.. μωρὲ μὰ τείναι τοῦτα;
 Φ. Νὰ πῆς πολλοὺς προσκυνησμοὺς ἐκ μέρους μου σ' τὸν
 κι' ἴσως πετάξω μιὰ φορά ἐν μέσῳ τοῦ ἀπείρου [Συγούρι
 σηκώνω καὶ δόλοκληρον τὸ σπῆτι τοῦ Φαλήρου.
 Π. Σὺν ἔχῃς τὸσην δύναμιν καὶ σπήτια νὰ σηκώσεις
 δὲν εἰμπορεῖς σ' τὸ Κεντρικὸν Ταμεῖον νὰ τρυπώσῃς
 σ' τὴν Ἐθνικὴν τὴν Γράμψα καὶ σ' τοῦ Ταιγγροῦ τὴν κᾶσσα
 Φ. Αὐτὸ ἐστράφῃ ἡ σκέψις μου καὶ ἡ φροντίς μου πᾶσα
 ἀν δὲ κι' αὐτὸ κατορθωθῇ τὸ θαῦμα, Περικλέτο,
 εἰς κόρακας ὁ μάρσιπος διὰ παντὸς ἐρρέτω.
 Π. Κατέβα κάτω, μασκαρᾶ...
 Φ. Πετῶ εἰς τὸν ἀέρα...
 σ' τὰ θεωρεῖα τῆς Βουλῆς θὰ ε' ὑρῶ τὴν Δευτέρα
 ν' ἀκούσωμεν ὁ Θόδωρος τί λόγο θὰ μᾶς βγάλλῃ
 καὶ τί θὰ ποῦν οἱ Ἐρμᾶνοι κι' οἱ Ρῶσοι κι' Ἀγγυλογᾶλοι.
 Π. Κατέβα κάτω, κότσυφα, καὶ πάψε πιά τὰ μάγια. [λοι
 Φ. Τσίρ, τσίου, τσίου, τσίου, τσίρ...
 Π. Τώρα θὰ δῆς, κανάγια.

(Ὁ Περικλῆς μὲ δίκανο τουφέκι σημαδεύει
 καὶ τοῦ πετῶντος Φασουλῆ τὰ πσινὰ σκοπεύει,
 ἀλλὰ ὁ μάγος Φασουλῆς πετᾷ σὺν τὸν σπουργεῖον
 καὶ καταβρέχει ἐξαφνα τοῦ Περικλῆ τὴν μύτη.)

Κάτι ποῦ ἐνδιαφέρεται
 τοῦ Ρωμηοῦ μας τὸ κεμερί.

Ὁ Φασουλῆς Φιλόσοφος, ὁ πέμπτος μας ὁ τόμος,
 ἐκδίδεται μεθαύριον τὰ μάλα φιλοκαλῶς
 μὲ σύστημα διάφορον, ποῦ θὰ σᾶς πιάσῃ τρόμος,
 τοῦ χρόνου δ' ὡς συνέχεια θὰ ἐκδοθῇ κι' ὁ ἄλλος.

Ὁ Φασουλῆς περὶ πολλῶν σφαιρῶν ἰδέας δίδει,
 καὶ τοῦτο τὸ περίεργον κι' ἐκκεντρικὸν βιβλίον
 πωλεῖται σ' τὸ Κατάστημα τὸ τοῦ Κωνσταντινίδη
 καὶ σ' τῆς Ἐστίας τῆς γνωστῆς τὸ βιβλιοπωλεῖον.

Ὁ Φασουλῆς Φιλόσοφος μὲ γλώσσης εὐτροφίαν
 ἐκμηδενίζει σύμπαντος τοῦ κόσμου τὴν σοφίαν
 καὶ ὡς πτωχὸς τῶ πνεύματι πρὸ τῶν πνευμάτων στέκει...
 τιμὴ τοῦ τόμου τρεῖς δραχμαῖ... κοιμένο τοῦ γελέκι.